

ARCANE

LEAGUE OF LEGENDS™

PŘELOŽILA
DANA
CHODILOVÁ

AMBESSA

VYVOLENA VLKEM

C. L. CLARK

COSMOPOLIS

AMBESSA

VYVOLENA VLKEM

ARCANE
A LEAGUE OF LEGENDS™ NOVEL

C. L. CLARK

Přeložila Dana Chodilová

AMBESSA: CHOSEN OF THE WOLF;
A League of Legends: Arcane Novel

™ and © 2025 by Riot Games, Inc.

Cover copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Dana Chodilová, 2026

ARCANE LEAGUE OF LEGENDS and all associated
logos, characters, names and distinctive likenesses thereof
are exclusive property of Riot Games,
Inc. Used Under License.

This edition published by arrangement with Orbit,
New York, New York, USA.

All rights reserved.

*Věnováno mé matce Rachel,
mé nevlastní matce Cindy
a všem ostatním ženám,
které mě našly, přihlásily se ke mně
a udržovaly mě na správné cestě.*

Její sen byl příliš živý na to, aby byl jenom snem.

Spoustu toho teď měla v mlze, ale jedno si pamatovala: seděla na černém trůnu, na vrcholku hory z – z čeho? Z kamení? Z těla? Netušila. Věděla však, že si jej vysloužila krví, krví vlastního těla i krví těch, kdo jí stáli v cestě. Tento dar jí věnoval Vlk, ale cítila v něm příslib...

Je tvůj – pokud si ho dokážeš vzít.

K O D E X
R O D U M E D A R D Ů

Medarda nade vše

*Důvtipný jazyk
je stejně cenný
jako ostrá ocel*

*Medarda
si razí svou
vlastní cestu*

*Medarda
bojujem čestně*

NESMRTELNÁ BAŠTA

Kilgrove
Dauvin

ROKRUND
Sidlo Medardü

Tereshni
Ta'Fik

Bel'zhun
Dorrik

Jihovýchodní Noxus

Fallgren
Jeon

Krexor
Lisabetya

Vindor
Amencesce

Basilich

Trannit
Smik

Strážcovo moře

Piltover

Kumangra

První část

Prolog

Ambessa Medarda sevřela pevněji jílec svého kataru. Seděla ztěžka na koni a z jeho hřbetu sledovala, jak se na skalnatém jižním pobřeží bijí válečníci kmene Raxiů s vojsky jejího děda Menelika. Rámus srážejících se zbraní a sténání umírajících žen a mužů doprovázelo burácení rozbouřeného moře. Položila si ruku na teplou oblinu vzdutého břicha. Vrátila se domů do Rokrundu bojovat bitvu jiného druhu.

Raxiové byli jedním ze starých noxijských kmenů, které se po založení Noxu odmítly připojit k říši. Těžko říci, kdo měl na město největší nárok. Ambessina rodina mu vládla po staletí. Raxiové, ač sídlili v horách, si ale na něj dělali zálsuk také a očividně se teď rozhodli ten spor vyřešit. Budiž. A tak jsou zde, stejně jako Noxijci. Rokrund byl Ambessin domov. Její druhé dítě se nenarodí mimo jeho hradby, i kdyby kvůli tomu musela pobít celou nepřátelskou armádu.

„Vlčí ženci!“ Zvedla katar nad hlavu a bojovníci za ní dali řevem najevo, že jsou připraveni. Vlčí ženci byli její elita, tvořili je ti nejsilnější válečníci, jaké kdy viděla bojovat v arénách po celém Noxu. Kmen Raxiů bude zaměstnán Menelikovými oddíly před sebou, takže nezaznamená vojsko, které se přizene ze severu a smete je do moře. „Urazili jsme dlouhou cestu a na jejím konci zjistili, že naše brány jsou zavřené. Pojďme je otevřít!“

Rozjeli se ze zvlněných kopců, dusot kopyt koní přehlušil i samotný oceán.

První nepřítel, na kterého narazila, na ni zaútočil dvouruční sekerou, mířil vysoko, chtěl ji smést ze sedla, ale Ambessin kůň se ráně vyhnul. Sekla muže do paže; vyjekl a upustil zbraň. Vystříkla krev, možná vykřikl znova, ale ona už byla pryč.

Čas jako by se zpomalil, až se jí zdálo, že se tu snad plahočí odjakživa, v tomhle rudém blátě, s těžkým dechem, s rozbolavělými zády. Pak ji někdo stáhl z koně. Divoce kopala, až se osvobodila, ale zvíře přišlo o život. Břicho ji tížilo, věděla, že se na nohou neudrží dlouho. Každý krok byl čím dál tím namáhavější. V pravém oku ji páčila krev ze šrámu ve tváři, ale otřít si ji nemohla. Pevně je zavřela a rozhlížela se tím druhým.

Jakmile se obrátila, ucítila za sebou závan vzduchu. Přikrčila se a svezla se na kolena před dalším protivníkem. Byla to žena s kopím ve svalnatých rukou, zuřivě cenící zuby. Ambessa se potýkala s vlastním vztekem. Nedostala se až sem jen proto, aby se dívala, jak její domov padá do cizích rukou.

Vztyčila se a skočila.

Žena byla rychlejší, než vypadala, a navíc silná, odrazila úder kataru a útoku se vyhnula. Zatočila kopím, namířila ho na Ambessiny nohy, ale ta už se přesunula a napřáhla se, připravená udeřit –

Náhlá bolest jí přišpendlila paži k boku. Rozhlédla se, ale krev zalévající oko ji oslepovala. Nebýt Medarda, možná by v tu chvíli pocítila první záchvěv strachu.

Místo toho však zvedla katar, odrazila blížící se ránu kopínice a couvala, až dostala do výhledu ji i muže s kuší, jehož šíp se jí zabodl do levého ramene. Nebyla už schopna paži zvednout. Ale on právě nabíjel, a to znamenalo, že měla trochu času.

Vrhla se zase k ženě s kopím a tentokrát se jí povedlo prorazit její obranu. Válečnice jen hekla, jak jí katar projel tělem. Otevřela pusou, jako by chtěla zpochybnit to, co jí Ambessa provedla. Ale se smrtí se diskutovat nedá. Ambessa jí vytrhla čepel z těla a srazila umírající ženu na zem.

Zaslechla zasvištění a hned nato ji druhý šíp zasáhl do boku.

Moje dítě. To byla její první myšlenka. Hned po ní nastoupila bolest. Ta v rameni neznamenal nic oproti agonii, která jí vybuchla v boku. Zakousla se hluboko. Přesto Ambessa znovu zvedla katar. Při příštím kroku však zakolísala, koleno se jí podlomilo, padla na zem. Pokusila se zapřít rukama, ale zraněné rameno vypovědělo službu. Vykřikla, padla na břicho a překulila se na záda.

Každý nádech znamenal hotové peklo. Na celém světě jako by nezůstalo dost vzduchu.

Snažila se neztratit vědomí, ale vidění se jí úžilo, okolní svět se vzdaloval a tmavl. Žena, kterou zabila, ležela vedle ní, nevidomýma očima zírala do šedého nebe. Ambessa zanedlouho dopadne stejně.

Pak na místě ženy uviděla vlka, měřil si ji pohledem s tlamou nízko u země. Zvěstovatel Kindreda.

Přišel si pro ni.

Ambessa prochází tmou – a není na bojišti, to už opustila. Otře ze sebe vlhký sliz – placentu, jediné tak to dokáže popsat, i když ví, že tohle je opak porodu. Prochází po cestě ze silných kamenných bloků. Všude kolem se tyčí pilíře černého kamene a prostor zalévá rudá záře. Do stěn jsou vyryty postavy, ale nezřetelné. Neví, kde se to ocitla, ale ví, co dělá: čeká. Na co? Ne, pomyslí si, na koho.

„Haló?“ zavolá. Nikdo neodpoví, ani ozvěna.

Kalné šero před ní se trochu rozjasní. V dálce zahlédne trůn, kdosi na něm sedí.

„Haló!“ zavolá znova. Ale osoba na trůnu neodpovídá. Ambessa se blíží, nikdo ji nezastaví.

Po její levici se náhle rozletí kameny a Ambessa se opatrně přikrčí. Není tu ale s kým bojovat. Mezi troskami stojí postava, sutiny se vznášejí kolem ní a kolem... dalších postav. Mezi nimi, přímo v jejich středu, vidí Ambessa sebe samu.

Dívá se na sebe zvenčí, sleduje tu druhou Ambessu, tančící v místnosti plné ostatních, ztracenou ve vnímání vlastního těla, jeho krásy, jeho tužeb a krásných tužeb těch kolem. K tomuto je tělo určeno, to je to, čím je. Nohy ji nesou blíž. Chce se k nim přidat. Natáhne ruku –
Ne.

Proto tady není. Něco v ní si to uvědomuje. Cítí bolest ztráty. Tento život je už pryč. Toto tělo. Ví, kde se ocitla. Je ve Volrachnunu. Tam, kam Vlk odvádí velké válečnice po smrti.

Natáhne ruce před sebe. V šeru je spíš cítí, než vidí, vnímá jejich nepochybnost. Jejich sílu. Jsou pořád její.

„Co jsi zač?“ zavolá k trůnu, odvrátí se od vidiny vlastní extáze. „Co po mně chceš?“

Přidá do kroku, napůl běží, aby se dostala blíž. Celou dobu lituje, že nemá zbraň. Ty ruce jsou pořád její, ale připadá si nahá, neozbrojená a nechráněná. Ona je nahá.

A pak, jako by se podřídila logice tohoto snového světa smrti, je najednou oblečená: má šerpu přes rameno, náprsní krunyř odhalující břicho a bitevní suknicí se zlatými chrániči boků.

Ví, že tam u trůnu objeví svůj cíl. Pokračuje dál...

... a přeruší ji další scéna, tentokrát vidí mladou Ambessu, dítě držící v náruči ovečku. Nevzpomíná si, že by kdy nějakou chovala,

a přece – je v tom cosi povědomého. Je tak mladá, tak nevinná... Kdy naposled byla takhle nevinná? Netuší a zapláče nad tou mezerou v sobě, připomínající díru po zubu.

Kráčí ke svému menšímu já a vidí i své věrné dračí chrty, Kala a Tempera. Ať šla kamkoli, provázeli ji na každém kroku, dokud neumřeli. Tato ztráta je zřetelnější – dokáže bolest přesně lokalizovat – a k tomu i další související ztrátu, ztrátu dalšího přítele, ženy, která by tu teď mohla být.

Ambessa se po ní ohlíží, ale místo toho vidí zase trůn. Je blíž, osobu na něm však pořád nerozeznává. Ale ruce už nemá prázdné. V šeru místnosti se lesknou dvě zaoblené čepele, stejně zlaté jako její zbroj.

Zamračí se. Zbroj. Zbraně. K čemu jsou, když není s čím bojovat? Je teď ve střehu, blíží se k trůnu opatrněji.

Měla by to být krátká cesta, ale znovu a znovu ji přerušují vidiny sebe sama, některé ty chvíle poznává, a jiné zase ne.

Mladá Ambessa na bojišti, svírající v ruce meč mrtvé ženy.

Ambessa a Azizi, ona drží na klíně jejich první dítě, tiskne si Kina na hrud'

Ta'Fik a Zoya, obklopeni dračími chrty.

Ta'Fik a Ambessa, obklopeni dračími chrty.

Starší Ambessa v mohutném křesle s mladou ženou a mladým mužem po boku.

Ambessa a táž mladá žena proti sobě, připravené jedna na druhou zaútočit.

Celý život, prožitý i neprožitý, to vše musí Ambessa minout. Odpoutává se od obrazů ze své minulosti a z budoucnosti, která nepřijde. Nepřijde, nemůže přijít, protože je mrtvá.

Stane pod schody vedoucími k trůnu.

Natáhne krk. Nemělo by ji to překvapovat, a přesto žasne.

Ta postava na trůnu vysoko nahoře je ona sama.

Nadme se pýchou. Tohle jí vynesla její statečnost. Popojde o krok ke stupínku a bosou nohou uvízne v zemi.

„To právo si musíš vysloužit.“

Ten hlas vychází jakoby odevšad a odnikud, tlačí se jí do uší a zní ozvěnou v hlavě. Dva hlasy mluví najednou, hluboký a vysoký, mírný a rozhodný.

„Jak?“ ptá se.

„Jak myslíš?“

Ze stínů se vynoří tvor, kráčí na nohou zakončených kopyty. Hřívnatá hlava se sklání a pátrá, jako by ji očichávala. Má čtyři uši, dvě vztyčené jako vlk, dvě svěšené dolů k čelisti.

Kindred.

„Vysloužila jsem si své místo v bitvě, ne?“

Je to od ní možná drzé, ale trůn má přímo před sebou. Ocitla se ve Volrachnunu. Co ještě musí udělat, aby se osvědčila?

„Vysloužila sis své místo ve Volrachnunu,“ praví ty dva hlasy. „Ale vysloužila sis místo v legendě?“

Natáhne k ní jakousi cetku, trojhlavého vlka, vznáší se a točí ve vzduchu mezi nimi.

Ambessa po něm sáhne, ale Kindred jí ho stáhne z dosahu.

„Musíš se podrobit zkouškám.“

Ambesse dochází trpělivost. „Podrobím se každé zkoušce, kterou mi připravíš.“

Kindred nemá tvář, která by se mohla usmívat, Ambessa však cítí, že je pobaven.

Najednou se ocitá v rozlehlé aréně obklopené ze všech stran římsami a stupínky a na těch stupních sedí její publikum. Vidí jeho zbraně, jeho zbroj. Je to její obecnstvo a zároveň její soupeř. Ví, že je to tak, přestože se k ní nikdo z nich neblíží.

Za sebou uslyší kovový zvuk.

Stane před ní veliký bojovník se zlatým štítem. Horní část těla má nahou, až na zlaté brnění obepínající ramena a vršek hrudi. Rukavice, holenní chrániče, boty, přilba, vše je ze zlata. Plášť barvy čerstvé krve. Tohle je země hrdinů. Ambessa se v porovnání s ním cítí nicotná.

Po trůnu nezbyla ani stopa, ale Ambessa tomu rozumí.

„Musíš si to právo vysloužit,“ říká ten hlas. Ty hlasy.

Rozběhne se k zaštitěnému válečníkovi, zaútočí půlměsíčovitými čepelemi, ale Štítonoš je najednou za ní. Strčí do ní a ona sklouzne po zemi.

Dav volá po její krvi, po krvi Štítonoše, po krvi všech a kohokoli, a ona jim ji dopřeje, protože k tomuhle je tělo určeno, tohle je to, čím Ambessa je!

Vyhne se jeho kopí a doráží na něj znovu a znovu, každý výpad je odražen, po každé vykryté ráně následuje protiútok. Bleskne jí hlavou, že jsou si rovni, ona a tento legendární válečník.

Není však čas na to, aby si blahopřála. Štítonoš ji praští přilbou do tváře a ona couvne a zapotáčí se. Další útok Štítonošova kopí a ona se pod ním překulí – až pak si uvědomí, že má břicho tak malé, že to dokáže. Kde je její dítě? Není však čas nad tím bádát. Vyskočí do vzduchu, aby na něj zaútočila seshora, jako blesk z nebe.

Zachytí ji a strhne ji dolů. Čepel jí vyklouzne z ruky.

Pomyslí si: Tohle je smrt? Protože se ozývá jásot. Zní však jako truchlení, zní jako kvílení. Zní to jako její děd Menelik na cvičišti, když jí říkal, aby vstala!

Někdo ji sleduje. Jeho hlas zní jako ten dědův.

Vstaň.

Ambessa z lehu na zádech vzhlíží ke Štítonošovi. Nevídí jeho tvář, a přesto vnímá ten nezúčastněný pohled. I když je zraněná, převálí se na břicho.

Ještě není vyřízená.

Znovu se zvedá. Sebere půlměsícovou čepel. Vzepře se na koleno. Všechny rány, které kdy utřžila, se nyní otevřely, nově krvácejí a Štítonoš se blíží, obklopený dalšími bojovníky: vražedkyní se dvěma rudými dýkami a zlatým náprsním krunýřem, strnulým mužem se vztaženou paží a pláštěm z černého havraního peří, se zlatě se lesknoucími nárameníky... a dalšími a dalšími a dalšími. Jdou si pro ni.

Ještě ale není vyřízená. Zvedá se. Čelí jim.

Štítonoš skloní zbraň a pokývne, což si Ambessa dokáže vyložit jen jako respekt. Zlatý štít se stáhne.

„Co to znamená?“ ptá se Ambessa.

Neodpoví jí. Neodpoví jí nikdo z těch hrdinů. A tak k nim Ambessa popojde –

A o krok se přiblíží k trůnu. Najednou se zase ocitá v temné místnosti plné kamene a vzpomínek.

Trůn je prázdný, Ambessa k němu stoupá, ale do cesty se jí opět postaví Kindred.

„Splnila jsem tvou zkoušku. Tví hrdinové mě nechali projít.“

„Jednu zkoušku,“ řekne Kindred. „Dávno víme, že jsi ochotná zabíjet, Ambesso, válečná vůdkyně klanu Medardů. Tvé zkoušky ještě neskončily!“ Hlasy se prolétají do mohutného skřeku, zní vzájemnou ozvěnou, střídavě spolu ladí i nesouzní.

Ambessa se otřese a přitiskne si ruce na uši.

„Budu čelit tvým zkouškám!“ houkne do tmy.

A zničehonic už není ve tmě. Pouze ozvěna naznačuje, že kdy byla v té temné síni:

„Proliješ krev druhých, ale co ta tvoje – tvá vlastní – tvé vlastní srdce –, obětuješ ho?“

Obrátí se a pátrá po Kindredovi, ale není tam.

Stezka před ní je jasná, rozpálená pouštním sluncem a jsou tam lidé, lidé, spousta lidí – pláčou pro ni pod svými maskami. Zpívají a kvílí a ječí a ona cítí jejich žal, ale jsou tu i jiní, ti netruchlí vůbec, obklopují ji, spousta barbarských nohou a barbarských rukou v rozedraných vandráckých pláštích. Není tu pro ni místo, jen to, které jí udělají, a tak tam jde a kráčí, kam ji vedou. Bubeníci nahoře na nebi udávají rytmus jejích kroků.

V náruči chová zlatou ovečku. Je tvrdá a studená a složená z mnoha malých částí. Je na ní cosi povědomého.

„Co je to?“ ptá se. Odkud se to vzalo?

Nedostane se jí žádné odpovědi, jen pocitu, že je ovečka vzácná a že ji musí chránit, děj se co děj.

Postupuje dál, netuší, co hledá, odstrkuje stvoření, která kvílí, stvoření s bezokými tvářemi, s modrou kůží, s ústy tak širokými, že by pohltila ovečku, kterou si tiskne na hrud. Sklání hlavu, aby ji chránila, aby chránila sama sebe před okolní kakofonií, v téhle oslepující poušti.

Má strach. Takový strach necítila už dlouho.

Dej mi ji.

Ta slova k ní dolehnou a ona sevrě ovečku ještě pevněji.

Pust' ji.

„Ne,“ zašeptá a zavrtí hlavou.

Vřískající truchlíci v pláštích se tlačí blíž a blíž, až Ambessa padne na kolena. Ovečka v její náruči jako by se chvěla. Jak by se jí mohla vzdát? Je její součástí. Je její. I když je z kovu, ty velké tmavé oči jsou vřelé a laskavé. Potřebuje ochránit.

Ale pak k ní dolehne ozvěna Kindredovy poslední otázky.

Oběť.

Ambessa zvedne ovečku a pustí ji.

Ta se vznese vzhůru a ona okamžitě zalituje toho, co udělala. Ovečka stoupá nad ni, nad ně všechny. Ocitá se už mimo dosah,

nikdy ji nedostane zpátky. Slunce spaluje Ambessinu kůže čím dál víc. Bílé roucho, které má na sobě, ji nechrání. Tančící průvodci jsou stále zběsilejší, obklopují ji. Bubnování přehlušuje tlukot jejího srdce. Kvílení zejících úst dusí její vlastní křik.

Ovečka vystoupá až k tlamě mnohohlavého vlka. Vzpomíná si na něj. Ta cetka, vířící před Kindredem, kterou jí nabízel. Ovečka bude pohlcena, pokud ji Ambessa nezachrání.

Nech ji jít.

Ale to nemůžu, pomyslí si.

Musíš.

A pak je ovečka pryč a vlčí hlavy cení zuby a ona brečí pro ovečku, která je pohlcena, brečí a křičí jako ti, kdo truchlí pro ni, drásá si nehty obličej, až krvácí. Ale nedbá na to. Něco je pryč, někdo je pryč, všechno, co znala –

„Oběť,“ pronese dvojitý Kindredův hlas.

Ambessa se ocitá zpátky v tmavé síni Volrachnunu před Kindredem a ten jí nabízí vše, co chce nejvíc. Natáhne se po tom, po tom beztvarem cosi, po tom nedotknutelném – Co ji to bude stát? Co bude muset obětovat?

„Zaplatím za to,“ řekne. Zaplatí za to jakoukoli cenu.

Sevře v dlani mnohohlavého vlka a v žilách jí zahoří krvavě rudé světlo jako proudy sopečné lávy. Pálí to. Je to agonie.

Ambessa se rozječí, jak jí projde Kindredovo světlo, a až teď pochopí, co jí doopravdy nabízí. Šanci. Budoucnost na trůnu s mečem po boku. Tohle je její osud. Pokud se vrátí, může ho dosáhnout.

Nebo může zemřít. Může zaujmout své místo tady, v říši hrdinů. Může stanout v aréně vedle Štítonoše, oděná ve zbroji z legend, ve zlaté lví masce, s vlajíci bílými vlasy, rozevlátou lví hřívou, se zlatým nákrčníkem. Tito válečníci ji budou následovat a ona je povede na lov šampionů. Na lov vyvolených.

To je to, co vždycky chtěla – zemřít smrtí vlka. Být hodna Volrachnunu, a nyní se jí to nabízí.

Zaslouženě.

Potáhne s nimi – v břicho jí horce pulzuje – touto zemí hrdinů – břicho má ploché, ale to není správné – navěky s těmi, kdo složili zkoušky Vlka – světlo, bílé světlo a s tím pulzováním přichází prudká křeč – její vítězství je už jisté, tady ve Volrachnunu –

Ambessa se s heknutím probudila z krásného děsivého snu. Zdálo se jí, že v dálce zahlédla vlčí ocas mizící v mlze rozlézající se po pláži. Ucítla další mučivou křeč, sáhla si na břicho. Kontrakce. Objevila šíp z kuše, který ji zasáhl – *zabil mě?* Nahmatala okraje jeho hrotu. Vězel hluboko, ale nezdálo se jí, že má zpětné háčky. Ozvěna snu jí dodala sílu zatnout zuby a s mučivým zasténáním šíp vytáhnout.

Potřebuje se vrátit do rokrunské citadely. Dít se dere na svět.

S námahou se vystrachala na nohy. Jednou rukou si přidržovala břicho, druhou si tiskla na ránu, prodírala se mezi těly rozasetými po kamenitém břehu. Burácení moře odumřelo spolu s koncem bitvy. Nepoznala, kdo zvítězil, padlí obou stran se mísili dohromady, ale zdi citadely pořád stály.

Ohlédla se přes rameno, zda neuvidí vlka, o němž byla přesvědčena, že se tu zjevil. Její sen byl příliš živý na to, aby to byl jenom sen. Spoustu toho teď měla v mlze, ale jedno si pamatovala: seděla na černém trůnu, na vrcholku hory z – z čeho? Z kamení? Z těl? Netušila. Věděla však, že si jej vysloužila krví, krví vlastního těla i krví těch, kdo jí stáli v cestě. Tento dar jí věnoval Vlk, ale cítila v něm příslib –

Je tvůj – pokud si ho dokážeš vzít.

První kapitola

O patnáct let později

Ambessa se zvedla a vyškubla svůj katar z těla binanského kapitána. Krev mrtvého muže stékala po zbrani na jeho koženou zbroj. Ten voják se jí postavil, poté co dorazila. Peří na jeho přilbici nakrátko hrálo všemi barvami a energicky povlávalo ve větru, když vyštěkával rozkazy svým vojákům, dalším oddaným služebníkům rodu Binanů, tady v jejich palácové pevnosti poblíž Kumangry. Nyní to peří leželo ochablé a mělo jen jednu barvu: narudlou hněd' rozšlapaného bojiště.

Měl se vzdát.

Místo toho vyplýtvál svůj život a životy svých vojáků v marném odporu proti jejímu dobytelskému tažení. Ambessa teď ovládala oblast na východě a skrz rodinu Binanů možná i spojení s Ionií. Chtěla, aby jí byl Darkwill zavázán, až jednoho dne zaujme místo matriarchy klanu Medardů. Ukáže mu hned, co může nabídnout, aby pochopil, jak je nepostradatelná. A poté třeba... odsunula myšlenky na vzdálenou budoucnost. Prozatím se musí vypořádat se současností.

Její válečné oddíly sehnaly dohromady přeživší, kteří byli chytřejší než jejich kapitán. Shromáždily a svázaly ty vojáky v bujně trávě před samotným palácem. Žlutohnědá kamenná

cesta vedoucí do rodového sídla byla posetá těly, mnozí zajatci na ně hleděli s obavami. Většina z nich však sledovala pohledem jenom ji.

Samotný palác byl spíš džungle než budova, obklopený stromy – ne borovicemi, jaké Ambessa znala z hor poblíž svého domova v Rokrundu, ani palmami jako v Bel'zhunu, odkud přitáhla se svým vojskem. Byly to mohutné převislé stromy porostlé popínavkami.

„Ambesso.“ Rictus, její zástupce, k ní vlekl za paži mladou ženu. Z piercingů ve tváři jí visely kotoučky a černé šňůry. Byla vyděšená, ale choval se k ní mírně.

Ambessa pohlédla do dívčinych vykulených očí. „Ty patříš do rodiny Binanů?“

„Ano,“ odpověděla. „Jsem lady Mion z rodu Binanů.“

Ambessiny zdroje popisovaly kraj Binanů jako svěží, zelenající se krajinu. Exotické ovoce půjde ve zbytku Noxu dobře na odbyt a díky poloze se vyhnou clům Piltoveru. Rod Binanů byl starý a bohatý, ale již před generacemi sem přesídlil z Ionie z důvodů, které Ambessa ještě neznala. Bude dost času to zjistit.

„Generálko Medardo!“ zazněl do ticha mezi nimi pronikavý hlas. Kurýrka se prudce zastavila před Ambessou, jednu ruku si opřela o koleno a druhou jí podala zapečetěný dopis. „Naléhavá zpráva z Bel'zhunu.“

Ambessa se užuž chystala ztrestat to děvče za vyrušení, vyloučit ho z jednotky, ale její poslední slova ji zadržela. *Bel'zhun*. Svou dceru měla tady, bezpečně s sebou, ale syn Kino tam zůstal se svým otcem Azizim, dohlížel na jisté obchodní dohody. Dopis byl zapečetěn hvězdou Medardů, čtyřmi ostrými cípy, čtyřmi zásadami. Zalétla pohledem k Rictovi a lady Mion. Dívka se třásla. Ambessa se k nim obrátila zády a otevřela dopis.

Prolétla ho a neubráníla se těžkému povzdechu. Přečetla si jej znovu, pomaleji, cítila, jak se jí svírá žaludek. Složila dopis a podala ho zpátky kurýrce.

„Dej to k mým věcem.“ Hlas měla pevný, nezradil ji.

Obrátila se zpátky k lady Mion.

„Kde je zbytek tvé rodiny?“

„Otec je mrtvý a matka stará. Pečuje o ni sestra,“ odpověděla. Hlas měla něžný, ale ústa pevně stažená. „Spravuju panství sama.“

„Byli tam taky... vězni.“ Pauza v Rictově sdělení byla významná.

Ambessa si dívku ještě chvíli měřila pohledem a pak nařídila: „Odveď mě k nim.“

Rictus předal šlechtičnu páru vojáků a doprovodil Ambessu do paláce. Nebyla to žádná nová stavba, rod Binanů zde sídlil po generace. Některé stromy, které Binanové pěstovali v kamenné budově, musely být starší než sama Ambessa. Pokoje, jež míjeli, byly v zásadě nezajímavé – žádné velké poklady, až na místnost plnou knih a svitků, snad knihovnu či něčí pracovnu. Zapsala si do paměti, že je musí nechat převézt do Bel'zhunu. Rictus se zastavil na konci chodby, kterou neosvětlovaly kroucené svícny jako zbytek paláce. Dveře byly u kliky rozbité. Někdo – někdo z jejich lidí – je vykopl.

V poutech se tam krčila hrstka vastajů, někteří měli špinavou srst, jiní ochablé peří nebo matné šupiny. Ambessa nakrčila nos nad jejich pachem. Byli tu drženi dlouho. Ostražitě ji pozorovali, jak vchází dovnitř. Zvláště jeden z nich ji sledoval pronikavěji než ostatní, znervózňujícím pohledem svých hranatých panenek.

Kývla na něj. „Ty. Co tady děláš?“

„Binanové nás vězní,“ zavrčel a sklonil rohatou hlavu, jako by se na někoho z nich chystal zaútočit, kdyby měl příležitost.

Ambessa si vyměnila pohled s Rictem, ten pokrčil mohutným ramenem. „Proč?“

„Protože nás unavuje, jak nám Ioňané berou naše domovy.“

Ach. Ambessa tomu začínala rozumět a spolu s pochopením nastupovalo nadšení z příležitosti. Zvláště teď, když se její vze-stup bolestně přiblížil víc, než kdy čekala.

„Pokud vás osvobodíme, budete přísahat věrnost Noxu.“

Vastaja polkl a napřímil se v sedu, nezaškubal krátkým oca-sem, ale dál se ježil napětím. „Uzavřeme s Noxem dohodu.“

Ambessa přimhouřila oči. „Ano?“

„Ioňané ničí magické lesy vastajů. Když zeslábne naše zem, zeslábne s ní. Nezůstalo nám nic. Pár Binanů v Ionii mě chytilo, když jsem se pokoušel –“ Zavrtěl chlupatou hlavou, znechuceně nakrčil tlamu. „Naše kmeny se snažily bránit, ale něco – něco se s námi děje. Nejsme tak – tak silní, jak jsme bývali. Je nás méně. Ale pokud přijde Noxus, může nám s nimi pomoci. Vrátit nám, co máme na starost.“

„Chcete pozvat Noxus do Ionie?“ Ambessa věděla, jak neproniknutelné jsou ty ostrovy – tvrdilo se, že sama půda je tam živá, vzpírá se veškerým vetřelcům. Bylo to neslýchané, tolik syrové magie, že by to dokázalo vyděsit i ty nejstatečnější, nejzkušenější vojáky.

„Pokud nám to vrátí naše domovy.“

Ambessa pomalu přikývla. Ionie. Nedotčené ostrovy za mořem, lákavé ovoce těsně z Darkwillova dosahu. Jeho největší ambice. Když jí její průzkumné oddíly řekly o rodině bývalých Ioňanů, která je tady, dorazila sem. Vidina ze dne, kdy zemřela – *málem* zemřela – v Rokrundu, se jí vryla do paměti.

Dopis z domova tu vizi ještě posílil. Darkwill bude nemálo potěšen, až se to dozví, a jakmile Ambessa zaujme místo v čele rodu Medardů, ocitne se k jejímu splnění mnohem blíž.

„Dobře. Odvedu vás k velegenerálu Darkwillovi a odpřisáhnete věrnost Noxu. Dopravíme vás domů.“

Ale než bude moci tohle udělat, musí se vydat do Bel'zhunu.

Menelik byl zraněn, Ambesso.

Nezdá se, že se uzdraví.

Rychle se vrať.

Vrátit se do Bel'zhunu, kde jejímu dědovi nezbude než ji jmenovat svou nástupkyní. A to znamená, že si Ambessa bude muset připravit vlastního dědice.

Zastavila se v hlavní palácové síni a zahleděla se na velké křeslo, čekající uprostřed na stupínku. Vládlo tam šero a tma, závěsy na oknech bránily jasnému vycházejícímu slunci, další stromy se tyčily ke stropu podél kamenných sloupů. Sám trůn byl rozbitý, jeho bledý rýhovaný kamenný povrch hyzdila šmouha od krve.

„Ricte. Kde je Mel?“

„Ona... šla si promluvit s některými z rodu Binanů, generálko.“ Povytáhl obočí, jako by se ptal, jestli tomu měl zabránit.

Ambessa si povzdechla. „Pošli pro ni. A připrav lady Mion.“

Nastal čas, aby Mel poznala smrt.

Ambessa stála vně paláce a neviděna sledovala, jak Mel vchází do trůnního sálu a sleduje tu zkázu. Kusy kamene rozmetané černým prachem, specialitou Rokrundu. Krví potřísněné zdi, sloupy, podlaha. Stromy však působily nedotčeně. Dívka si to všechno pečlivě prohlížela. V patnácti letech měla už dávno

načase, aby se jí dostalo této lekce. Ambessa jí dopřála chvilku o samotě a pak vešla za ní.

Mel se obrátila, když ji uslyšela.

„Když mi bylo deset,“ začala Ambessa, „vzal mě tvůj děd na bojiště u Hildenardu. Slíbil mi zlatou minci za každou čepel, kterou najdu u mrtvých. Tvrdil, že potřebujeme ocel.“ Ze sloupu se sesypal uvolněný kámen. „Jenomže já věděla, že lže. Chtěl, abych poznala smrt.“

Mel se zamračila. „Kino říká, že válka je selhání diplomacie.“

Ambessa se ovládla, aby si rozčileně neodfrkla. „Tvůj bratr si myslí, že se vymluví z čehokoli. Myslí si, že je lišákem mezi vlky. Ale dej na mě, dítě, pokud chceš v tomhle světě přežít, musíš být zároveň liškou i vlkem.“

Mel o tom uvažovala a prohlížela si trůn. Po stěně za ním se táhly paprskovité praskliny, jako po nějakém silném úderu.

„Stěny natřeme zlatou barvou. Přivezeme sem křišťálové lustry. Rádci budou vcházet tudy.“ Mel popošla k trůnu a ukázala k postranní chodbě vedoucí do sálu. „Ale vládkyně bude mít svůj vlastní tajný vchod.“

V Ambessině hrudi vykvetla naděje.

„Měla by udržovat laskavou tvář,“ pokračovala Mel a přejela dlaní po opěradle zničeného trůnu. Zdálo se, že jí nevádí krev, již je potřísněn. „A být chytrá, aby okouzila poddané, ale přístupná, abychom jí mohli ovlivňovat.“

Ambessa si představila obrázek, který dcera namalovala. Mel už byla připravená, věděla, jaká síla se skrývá ve vzhledu. Šaty s vysokým límcem a špičatými slunečními paprsky na hrudi jí slušely – byly elegantní a výrazné zároveň. Zlato, které jí poutalo vlasy, působilo už jako koruna. Zvládla jednu z nejobtížnějších

částí kodexu Medardů: *Důvtipný jazyk je stejně cenný jako ostrá ocel.*

„Mohla by to být moje dcera.“

Mel překvapeně vykulila hnědé oči. Poprvé na sobě dala znát šok od chvíle, kdy dorazila na bojiště, které bývalo palácem.

„Ty bys mi svěřila trůn?“

„Svěřím ti klidně celý svět, dítě, když dokážeš, že ho zvládneš.“

Jako by to byla jejich narážka, v tu chvíli přivedli Ambessini vojáci lady Mion. Silueta mladé ženy se ostře rýsovala v jasných ranních slunečních paprscích. Vypadalo to, že tuší, jaký osud ji čeká, předchozí vzdor byl tentam. Neobtěžovala se ani hrdě zvednout hlavu. Kameny čelenky se jí houpaly kolem obličeje a mohutný náhrdelník na krku nesl přívěsek vyrobený snad z nějaké kosti, ozdobený tyrkysem a korálem. Taková řemeslná práce by nejspíš v Noxu na odbyt moc nešla, ale někde jinde by to možná někdo koupil. Zelený odstín jejích šatů ladil s barvou stromů v trůnním sále.

„Co s ní uděláme?“ nadhodila Ambessa.

Mel zvlhly oči nad bolestí binanské šlechtičny. Lady Mion k ní zvedla žalostný pohled a Ambessa čekala na odpověď.

„Nebude nám dělat potíže,“ prohlásila Mel. „Zbavíme ji majetku a pošleme ji do dalekých kolonií.“

„Je symbolem starého pořádku.“ Ambessa chytila lady Mion za bradu. Dívka měla vlasy zplihlé potem, čišel z ní strach. Její majetek nebyl nijak rozsáhlý, Ambessa se však rozhodla pro tuto lekci v zájmu své dcery. „Zab ji, a nikdo už nezemře.“ Drsně dívku pustila. „Nech ji žít, a budeš muset zabít tisíce lidí.“

„Můžeme těm lidem ukázat, že máme slitování!“ vyjekla Mel skoro zoufale. Znovu se podívala na šlechtičnu. Mion z rodu

Binanů žadonila pohledem. Její oči měly skoro stejný zelenošedý odstín jako ty Meliny.

Ambessa se obrátila k Mel a pozdě si uvědomila svou chybu. Lady Mion byla věkem příliš blízko její dceři, Mel se s ní cítila spřízněná.

Stejně by měla být schopná udělat to, co je třeba udělat.

Ale bylo jasné, že to nedokáže.

Ambessa se prudce obrátila a prosekla dívce hrdlo katarem.

„Vlk nemá slitování.“

Mladá žena se zhroutila k zemi.

Druhá kapitola

Bel'zhunská východní noxtoraa uvítala Ambessu zpět na noxijském území. Obří kamenný oblouk nejen označoval cestu poutníkům, ale navíc jim připomínal, v čí zemi se to ocitli. A jako by samotný oblouk nestačil, visely na něm rudé transparenty s noxijskými znaky, tenké červené stuhy vlály na tyčích, pravidelně rozmístěných po obou stranách cesty až do samotného města.

Bel'zhun působil živě a rušně. Ambessa raději vedla své vojsko po okraji centra města, aby se vyhnula přečpaným úzkým uličkám plným pouličních prodavačů a obchodníků, tažným a pracovním zvířatům. Pocit naléhavosti ji nutil pospíšet si z paláce Binanů a rychle přeplout úzký průliv.

Ponuré pozemky, do nichž se Ambessa vrátila, byl v ostrém kontrastu s jejím vnitřním pocitem vítězství. Srážel se s ním nepříjemně, podobně jako její smutek. Navzdory slunečnímu jasu a teplu, které by měly zvát k procházkám a zábavám v zahradách, vládlo po chodbách a na pozemcích ticho. Předala svého koně mladšímu vojákovi, aby ho odvedl do stájí, zbytek mužů se rozešel do kasáren, asi tisícovka se jich vmísila mezi Vlčí žence a Bijce. Ambessu dál doprovodili jen Mel a Rictus.

Do sídla Medardů na pozemcích Bel'zhunu vcházela s povzdechem. Pozemky se lišily od jejich domovského sídla

v Rokrundu. Tady to byl shluk budov obehnaných zdí bez brány, nahoře vyříznutou do půlkruhu končícího ostrými hroty, napodobující paláce shurimských vojenských diktátorů, kteří zde dříve vládli. Rohy zdí byly zakončeny tvarovanými kameny, které Ambesse připomínaly zahnutý zobák pouštního orla. Ústřední budovu lemovaly oblé sloupy vytesané v noxijském stylu ze světlého pískovce, korunovala ji kopule barvy moře. Samo sídlo bylo dost velké na to, aby pojalo všechny zde pobývajících Medardy – a vzhledem k tomu, co se událo, nebyla Ambessa patrně jediná, kdo se dostavil.

Mel kráčela strnule vedle ní. Od té doby, co neuspěla v matčině zkoušce, se chovala odtazitě. Cesta sem byla přinejmenším nepříjemná, ale nic z toho, co Ambessa během ní řekla, nepřimělo Mel pochopit, jak nepříjemná je sama *moc*.

Vejit do hlavní přijímací místnosti bylo jako vkročit přímo do víru bitvy. Rozlehlý vzdušný prostor byl zaplněn významnými Noxijci, z rodu Medardů i jiných, kteří přišli vzdát čest svému velkému vůdci. Ambessa si dávala pozor, aby se jí ve tváři neodrazilo nic z jejich starostí, a navzdory všemu s hrdostí sledovala, že Mel dělá totéž. Rozmrzelý výraz v dceřině tváři zmizel, věnovala matce poslední pohled a vydala se pozdravit hodnostáře, už se rozplývající nad tím, jak moc odposledka vyrostla.

Ambessa hned zaznamenala svého bratra Katyeho; blížil se k ní, zahalen do lehkého hedvábného šálu. Její syn Kino stál vedle vzácné černé mramorové vázy, vysoký, pohledný a příslušně zasmušilý, a okouzloval Lisabetyu, správkyni Krexoru. Lisabetya byla přijata do rodiny Medardů už v útlém věku. Na jedno oko byla slepá, měla bledou pleť, šedivějící černé vlasy, silné paže a hrudník, těžké boky. Krexor se proslavil svým

kovářstvím a Lisabetya trávila v kovárně spoustu času. Kino řekl něco, co ji rozesmálo, zaklonila hlavu a smála se s doširoka otevřenou pusou.

Nechyběl ani správce Ta'Fik. Ambessu to nepřekvapilo. Byl to její bratranec, stejně jako ona vychovaný pod vedením Mene-lik. Kdysi si byli blízcí.

Vzhledem k té spoustě lidí jich zde bylo hodně, které Ambessa neznala, a naopak neviděla některé, které by tu čekala. Chyběli správci Smik, Dauvin a Amenesce. Bude muset zjistit důvod.

Než si stačila rozmyslet, jaké kroky podnikne dál, uchopil ji za ruku Katye Medarda a pevně ji objal kolem ramen. „Sestro, dlouho jsme se neviděli.“

„Katye. Co tady dělá *tenhle*?“

Katye sledoval její pohled k Ta'Fikovi. Bratranec mluvil s někým, koho Ambessa neznala, se ženou ve volné přepásané tunice s odhalenými svalnatými pažemi a nohama, velmi vhodné do bel'zhunského horka. Oči měla úzké, obočí nízko posazené, jako by mžourala do vichřice.

„Vypadá to, že mluví se Stefanou z Kilgrove, Dauvinovou neteří.“ Katye si odfrkl. „Nezeptáš se ani, jak se mám? Jak si vede Rokrund? Zranila jsi mě.“ V očích měl podobné veselí jako jeho synovec.

Ambessa ho zpražila pohledem. „Musím se ptát? Když je město ve tvých rukou, vždycky vím, že při návratu najdu všechno v pořádku.“

Katye se té lichotce zasmál. „Nevedeme si tady za mořem špatně. Sluhům se ale stýská po Mel.“ Veškerý porost jeho hlavy představoval šedivější knír, hladil si ho málem stydlivě, což nesedělo k jeho okázalému splývavému rouchu a měkkým

pantoflím. Jeho šál měl barvu písku pod poledním sluncem, ozdobený pruhem smaragdově zelené, ostružinově fialové a tlumeně růžové barvy. Řemeslné umění Shurimy v celé své kráse. Navzdory elegantnímu odění stál vzpřímený jako kopí a pohyboval se jako muž stále schopný boje. Nyní zvažněl a naklonil se blíž. „Asi to bude chvíli trvat, než se vrátíš zpátky?“

„Uvidí se, co Ta’Fik. Mí zvědové tvrdí, že znovu projednává s Piltoverem některé Darkwillovy dluhy.“ Ambessa stiskla bratrovi rameno, jako by si jen vyměňovali zdvořilosti. Zakázala si podívat se znovu na bratrance, i když ji brněl zátylek z pocitu, že je sledována. „Co si myslíš?“

Ta’Fikova jednání s Piltoverem byla zčásti důvodem, proč se Ambessa zaměřila na krajinu Binanů. Ta by umožnila Darkwillovi Piltover úplně obejít.

Katye si od procházejícího sluhy vzal sklenici slunečního vína a napil se. „Já myslím, že má svoje kouzlo.“

„Není to žádný velitel,“ zahučela Ambessa tiše a taky si vzala sklenku. „Nevedl vojska už desítky let. Menelik si ho rozhodně nevybere.“

„Abys nebyla překvapená, má milá.“ Katye povytáhl jemně klenuté obočí. Díky tmavému kajalu, lemujícímu jeho oči, a zlatému pudru působil jeho pohled ještě pronikavěji. „Pro některé to není rozhodující.“

„Chápu.“ Ambessa si znechuceně odfrkla. „Takže už všichni změkli?“

Katye se zazubil. „Já ne.“

„A Menelik – jak je na tom?“

„Přijímá návštěvy. Někdo mu už jistě řekl, že jsi tady, ale radši se ujistím.“

„Buď tak hodný.“

Katye ji poplácal po paži a pak odplul, aby rozdmýchal další potíže. Nechal Ambessu zas nenápadně sledovat Ta'Fika.

Ten zrovna mluvil s Azizim, jako had plazící se k prsu, takže jí nezbývalo než se za ním vydat. Vedle něj stála nějaká cizí osoba, menší než on, s tmavou pletí a nakrátko zastříženými vlasy. Kratičké strniště měla bílé. Ambessa si to k nim namířila.

„Azizi,“ pozdravila manžela, chytila ho za paži a vtiskla mu polibek na tvář. Koutkem přivřených očí přitom sledovala Ta'Fika. Všimla si, jak se mu ve tváři mihlo rozladění.

„Ambesso, moje drahá. Jsi zpátky.“ Azizi ji uchopil za ruce, políbil ji na obě tváře a nakonec na ústa. „Stýskalo se mi. Jaká byla výprava?“ Měl dost rozumu na to, aby víc neprozradil.

Ambessa se usmála. „Našli jsme víc, než jsme mohli doufat, ale ne všechno se dá svěřit dopisu.“

Ta'Fikův úsměv v koutcích ztuhl, ale hlas měl plynulý jako voda. „Blahopřeju. Kéž bychom mohli všichni zažívat taková dobrodružství. Bohužel, mé povinnosti mě drží doma, ale to neznamená, že jsem nemohl dorazit, jakmile jsem se tu zprávu dozvěděl. Tys přijela jako poslední.“

„Nepochybují o tom, že jsi hodně pomohl,“ oplatila mu Ambessa falešnou zdvořilost. „Představ mě svému příteli.“

„Inyene mi už nějakou dobu dělá poradce. Prokázali se jako neocenitelní při novém vyjednávání smluv o aziritu s některými... problematičtějšími shurimskými vojenskými diktátory.“

„Je to od tebe milé, že stojíš při mém bratranci při jeho ztrátě. Vítej.“

Osoba jménem Inyene byla krásná, ale velice drobné postavy. Inyene působili dojmem, že by nevydrželi silnější nápor větru. Ve volných bílých kalhotách navíc vypadali ještě menší. Ambessa

poradci podala ruku a cítila, že je bez mozolů. A přece reagovali vřele a skoro upřímně.

„Moc dobře rozumím jeho zármutku. A patrně i tvému? I když se raději neodvažuji si nic domýšlet.“ Ladně sklonili hlavu. Zlatá ozdoba, již měli zavěšenou v nose, se zaleskla ve světle svíček.

Ambessa je sledovala, zda nezaznamená náznak čehosi hlubšího, ale Inyene nedali nic najevo.

„A děti?“ zeptal se Ta’Fik. „Jak se mají?“

Ambessa ztuhla. Ta’Fik naštěstí mluvil hned dál, nedal jí ani Azizimu příležitost promluvit.

„Moje tu někde jsou. Gintara, má nejstarší, vedla bojovou skupinu proti jistým shurimským rebelům, kteří unesli několik našich mágů ze sléváren. Zachránila je a vzpouru rozdrtila. Výroba nikdy nebyla tak vysoká.“ Ta’Fik se zašklebil. „Menelik měl velikou radost, že je zase vidí.“

„To je skvělé,“ řekla Ambessa. Vybavila si šokovaný, zděšený výraz v Melině tváři, když padla ta binanská dívka, náhrdelník z korálů se koupal v krvi. Azizi zachytil její pohled, jedno mohutné tmavé oči se nepatrně zvedlo. Ambessa povolila křečovitě sevření vinné sklenky. „Jistě udělali čest jménu Medarda.“

„Generálko Medardo?“ Sluha zdvořile počkal, až se Ambessa obrátí. „Lord hostitel Menelik si vás žádá.“

Příležitost k taktickému ústupu. Ambessa se s Azizim rozloučila stiskem ruky a s Ta’Fikem chladně vypočítavým pohledem, který opětoval. Popravdě si ale nebyla jistá, jestli by raději nezůstala. Jistě bylo snazší dál vést obvyklé slovní přestřelky s Ta’Fikem než čelit svíravému smutku, který ji pronásledoval od chvíle, kdy si přečetla ten dopis.

Menelikovy pokoje byly tmavé. Sluha prošel s úzkou svíčí předpokojem do ložnice a tam zapálil další. Pak odešel a Ambessa osaměla s mužem, který se na její výchově podílel víc než rodiče.

Z úcty poklekla u jeho postele a uchopila ho za ruku.

„Dědečku.“ Přiložila si jeho ruku na čelo. Byla chladná, ne rozpálená ani lepkavá. Opětoval její stisk pevněji, než by čekala.

„Vstaň, děvče.“

Přes čtyřicet jar, a pořád je pro něj „děvče“. Usmála se na něj a poslechla ho. Přitáhla si židli a posadila se.

„Zvolnil jsi, dědečku.“

Zasmál se svým chraplavým smíchem, o němž si vždycky myslela, že ho z něj dokáže vyloudit jen ona sama. „Nezvolnil. To jen všichni ostatní zrychlili. A podvádějí. Nestačí jen vyhrát –“

„*Jde o to, jak vyhraješ.* Já vím.“

Ach, to věděla moc dobře. Každá zásada kodexu Medardů, každý střípek moudrosti, který za svůj život nasbíral, jí vštěpoval den za dnem po vyčerpávajícím výcviku a studiích a intrikaření. Vše probíhalo pod jeho vedením. Vybral si tehdy ji, jednu z mála potomků rodu, které považoval za hodna své osobní pozornosti.

„Jak o tebe pečují léčitelé?“

„Snad jsem tě naučil něčemu víc než jen zdvořilostním řečem, Ambesso. Mluv na rovinu.“

„Není to žádná zdvořilostní řeč, vyptat se tě na zdraví, když jsi byl zraněn.“

„Oba přitom víme, proč se zajímáš o mé zdraví.“

„Zajímám se proto, že jsi můj dědeček.“ Starala se o jeho zdraví, protože si dlouho neuvědomovala, jak drasticky se může změnit – a to během pouhých pár chvil. Čím pozorněji se na něj

dívala v tlumeném světle svíc, tím víc ji však napadalo, kolik se toho s ním stalo v poslední době. Odjakživa ho považovala za natolik velkého, že ji teď pohled na muže v posteli překvapoval. Pořád byl mohutný, ale beze zbroje jí připadal menší, než si ho pamatovala. Hrud' měl nahou a zpod pokrývek vykukovaly obvazy.

Našpulil rty a přimhouřil oči, čekal.

Ambessa zavrtěla hlavou a povzddechla si. „Už ses rozhodl, koho jmenuješ svým nástupcem?“

Menelik důrazně přikývl, jak to dělával, kdykoli mu tehdy před lety dala uspokojivou odpověď na nějakou otázku. „Měl jsem vizi.“

Ambessa se do něj zabodla pohledem. „Jakou? Týkala se Nesmrtelné bašty?“

Zamračil se. „Ne, proč?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Promiň, dědečku. Čeho se ta vize týkala?“

„Nebyla to žádná velkolepá záležitost.“ Zatvářil se utrápeně. Poškrábal se v šedém strništi, které se mu táhlo po bradě a krku. Všiml si, že na něj hledí. „Neholí mě moc často. Mám sto chutí vstát a udělat to sám, ale schovali mi břitvy. Jako by se báli, že se podříznu. Já!“ Zakabonil se.

„Dovol mi, ať to udělám.“

Ambessa našla Menelikovy holicí potřeby ve zdobeném toaletním stolku u zdi pokoje a zapálila další svíce. Azizi míval rád, když ho holila, a Ambessa se vždy ráda chopila ostré čepele. Namydlila mu bradu a dala se do práce.

„Pověz mi o té vizi.“

Cosí se mu mihlo ve tváři, díval se jí do očí. Ty jeho se zaleskly tak, až se jí stáhlo hrdlo. Zavřel oči a položil hlavu do polštářů.

„Zdalo se mi o vlkovi. O vlkovi s lidským tělem.“

Ambessa sebou šklubla a Menelik sykl. „O vlkovi? O *tom* Vlkovi?“

Cosi zahučel, nebylo to ani ano, ani ne. „Blíží se krvavá bitva a Medardům hrozí nebezpečí.“

„Nám všem?“ Další tah břitvou po ručníku, další po jeho bradě.

„Samotnému klanu. Začíná to pádem... začíná to pádem.“

Ambessa se zarazila v půlce tahu s břitvou u dědečkova ohryzku.

„A pak?“

„A pak, pokud nebude v čele klanu silný Medarda? Zkáza.“

„Silných Medardů je spousta, dědečku. S tím si nemusíš dělat starosti.“

„Zapomínáš na tu bitvu. Spousta silných v ní padne. Potřebujeme silné rodové linie.“

„Kde byla ta bitva? Ve Volrachnunu?“

Menelik zaváhal. Zamyslel se. „Ne. Bylo to tady, na tomhle světě, mezi živými, ale nedokážu...“ Zavřel oči, soustředil se. Po chvíli zavrtěl hlavou, tvářil se ještě napjatěji než předtím. „Já nevím. Nevím, kde to bylo.“

Ambessa ho přidržela, aby mohla skončit s prací. „Já byla na východě, jižně od Piltoveru. Našla jsem pevnost se starými pouty s Ionií. Našla jsem tam něco, co nám na dlouhá léta zajistí Darkwillovu přízeň.“

Nesvěřila se mu s tím, jak Mel nedokázala zabít princeznu.

„Dobře. Potřebujeme všechny výhody, k jakým se dostaneme.“

Ambessa mu přejela břitvou po druhé tváři. „Tomu všemu se můžeme vyhnout, kdybys jmenoval svého nástupce hned.“

Pokud dřív umřeš, poteče krev.“ Bylo to nejbliž, jak mohla vyjádřit, že očekává, že nástupkyní jmenuje ji. Bude-li to někdo jiný, povede o to místo boj.

„Já vím. Ale léčitelé tvrdí, že mám čas.“ Potutelně se usmál. „Možná jsem to ve svých dopisech trochu nadsadil, abych si zajistil, že se sem brzy sjedete. Nejprve si musíme promluvit, my všichni, o směřování rodiny. Kromě toho, možná se dokonce úplně uzdravím.“

Ambessa ho ostražitě sledovala. Co je třeba probrat předtím, než ji jmenuje nástupkyní?

„Vážně? To je skvělá zpráva.“

Menelik si povzdechl. „Už jsem se vylízal z horších věcí. Čas. To je to, co potřebuju.“

„A odpočinek.“ Ambessa očistila holicí potřeby a uklidila je. „Jsi vyčerpaný. Spi.“

„Nikdy jsem neměl v plánu umřít v posteli,“ zavrčel. Ale nedohadoval se s ní, a to víc než co jiného Ambessu přesvědčilo, že se ocitl blíž Kindredova prahu, než by byl ochoten připustit.

„Zdálo se ti o Vlku, dědečku. Odvede si tě, až nastane správný čas.“

To ujištění nejspíš nebylo tak docela pravdivé. Vlk si přicházel pro ty, kdo zemřeli v bitvách. Menelikovo zranění způsobila čepel – bude to stačit, aby mu to zajistilo vstup do Volrachnunu?

Ambessa znovu pomyslela na svou vidinu, kterou zažila před více než patnácti lety. Meč a temný trůn. Pořád si pomatovala to pulzující zlaté světlo, které ji obalilo, zlatou zbroj vyvolenců Vlka. Její vize odpovídala té Menelikově – ona je řešením zkázy, které se děd obává.